

Első a bosszú, a többi várhat...

A TŰZ ÖRÖKÖSE
FOLYTATÁSA

QUEEN
OF
árnyak királynője
SHADOWS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSOROZAT

fine
selection

SARAH J. MAAS

SARAH J. MAAS

QUEEN
OF
árnyak királynője
SHADOWS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Alex Brackennek

*A hat éve tartó e-mailezésünkért,
a több ezer oldalnyi kritikádért,
tigrisszívedért és jedi bölcsessedért,
azért, hogy vagy.*

*Olyan jó, hogy írtam neked akkor egy e-mailt.
És annyira hálás vagyok, hogy válaszoltál.*

1. RÉSZ

Az árnyak úrnője

1. FEJEZET

VALAMI VÁRT RÁ A SÖTÉTBEN.

Ősi volt, kegyetlen, az árnyékban járt, és pórázon rángatta a tudatát. Idegen világból hozták ide, hogy ősi, eredendő ridegségével elárasszák az ő lelkét. Valami láthatatlan akadály még elválasztotta őket egymástól, de a fal egyre jobban ingott, ahogy a lény fel-alá járkált mellette és próbálgatta a szilárdságát.

Ő pedig már a nevére sem emlékezett.

A nevét felejtette el először, amikor a sötétség beburkolta őt hetekkel, hónapokkal vagy évekkel ezelőtt. Aztán azoknak a neve tűnt a feledés homályába, akik olyan sokat jelentettek a számára. Csak a rettegést és a kétségbeesést tudta felidézni, de azt is csak arra a rövid időre, amikor valami dobpergéshez hasonlóan újra és újra megszakította a sötétséget: néhány percig tartó kiabálás, vér és fagyos szél. Abban a vörös márvány és csupa üveg teremben a szeretői voltak; a lány, akinek a feje a földre hullott...

A földre hullott.

Szép lány volt, finom kezei arany galambokhoz hasonlítottak. Nem az ő hibája volt, még akkor sem, ha most nem jut eszébe a neve. Az üvegrónon ülő férfi miatt történt, aki megparancsolta az őrnek, hogy a kardjával húst és csontot zúzzon szét.

A sötétségben nem létezett semmi azon a pillanaton túl, amikor a fej a földre hullott. Ez a pillanat ismétlődött újra és újra, miközben a lény a közelében járkált, és arra várt, hogy ő megtörjön, behódoljon és beengedje. Egy herceg.

Nem emlékezett rá, hogy a lény volt-e a herceg, vagy ő maga volt-e herceg egykor. Nem valószínű. Egy herceg nem hagyta volna, hogy lefejezzenek egy nőt. Egy herceg megállította volna a pengét. Egy herceg megmentette volna a nőt.

De ő nem mentette meg, és azt is tudta, hogy az ő segítségére sem fog senki sietni.

A valódi világ még létezett az árnyak mögött. Az a férfi kényszerítette őt arra, hogy részt vegyen benne, aki megparancsolta, hogy mérsárolják le azt a szép nőt. És eközben senki nem vette észre, hogy egy marionettbáb lett belőle, aki a tudatát gúzsba kötő bilincsek miatt alig tud beszélni vagy cselekedni. Gyűlölte az embereket a vak-ságuk miatt. A gyűlölet érzését még ismerte.

Nem lett volna szabad beléd szeretnem. A lány ezt mondta neki, mielőtt meghalt. Nem lett volna szabad belészeretnie, és neki sem lett volna szabad vennie a bátorságot ahhoz, hogy viszonzza a nő érzéseit. Megérdemelte ezt a sötétséget és azt is, hogy a láthatatlan határ leomlott, a lény pedig, aki lesben állt, beleszivárgott a testébe és betöltötte... Megérdemelte.

Így maradt, az éjszaka foglyaként, és tanúja volt a sikolynak, a vérnek, a kőre zuhanó testnek. Tudta, hogy küzdenie kellene, tudta,

hogy másodpercekkel korábban még küzdött, mielőtt a fekete gal-
lér a nyaka köré zárult.

De a sötéttségben ott várt egy lény, és ő nem tudta rávenni magát
arra, hogy tovább harcoljon ellene.

2.

FEJEZET

AELIN ASHRYVER GALATHYNIUS, A TŰZ ÖRÖKÖSE, a fényhozó Mala pártfogoltja és Terrasen jog szerinti királynője egy kopott tölgyfa pultra támaszkodva figyelte a különféle hangokat, már ami kivehető volt a kurjongatás, nyögdéscselés és trágár dajdajozás közepette. Bár az elmúlt években a kocsmá számos tulajdonost megrágott és kiköpött, maga a Vaults nevezetű föld alatti bűnbarlang nem változott: a fülledt melegben az állott sör és a mosdatlan testek orrfacsaró bűzt árasztottak, és a helyiségeket zsúfolásig megtöltötte a csőcselék és a sok hivatásos bűnöző.

Többször megesett, hogy fiatal lordok és kereskedőfiak tántorogtak le a Vaults lépcsőjén, és aztán soha többé nem kerültek elő. Ki azért, mert nem a megfelelő személy előtt villantotta meg az aranyát vagy ezüstjét, ki azért, mert nemcsak hiú volt, hanem elég részeg is ahhoz, hogy azt higgye, csak úgy beugorhat a ringbe és majd élve kisétál onnan. Voltak, akik rosszul bántak a pénzért megkapható nőkkel a barlangszerű termet szegélyező fülkékben, és a saját

bőrükön tanulták meg, hogy a Vaults tulajdonosai milyen embereket látnak szívesen.

Aelin a korsó sörét iszogatta, amit a verejtékező pultos az előbb tolt oda neki. Híg volt és olcsó, de legalább hideg. Az émelyítő testszag mellett a sült hús és a fokhagyma illata is ott lebegett a levegőben. Megkordult a gyomra, de nem volt annyira ostoba, hogy ételt rendeljen. Egyrészt a húsételek a fenti sikátorban élő patkányok nélkül nem jöhettek volna létre, másrészt rendszerint beléjük keverték valamit, amitől a módosabb polgárok elkábultak, és üres pénztárcával ébredtek a fentebb említett sikátorban. Ha egyáltalán magukhoz tértek.

Aelin ruhája is piszkos volt, de elég jó minőségű ahhoz, hogy a tolvajok felfigyeljenek rá. Így tehát óvatosan megvizsgálta a sörét, beleszagolt és csak azután kortyolt bele, hogy biztonságosnak ítélte. Hamarosan muszáj lesz valami ételt szereznie, de előtte meg akarja tudni, amit itt, a Vaultsban megtudhat: mi az ördög történt Rés-várban a távolléte alatti hónapokban.

És Arobynn Hamel melyik ügyfelét akarta annyira látni, hogy annak ellenére megkockáztatott egy itteni találkozást, hogy a fekete egyenruhás őrök úgy portyáztak a városban, mint a farkasfalkák.

A partra szállás kavalkádjában Aelinnek sikerült elsurrania egy ilyen járőr mellett, és közben nem kerülte el a figyelmét az egyenruhájára hímzett ónixfekete wyvern sem. Fekete a feketére – Adarlan királya talán belefáradt annak elleplezésébe, hogy mekkora fenyegetést jelent, és rendeletet adott ki, amelyben megszüntette a birodalom hagyományos színeinek, a vérvörösnek és az aranynak a használatát. Fekete, akár a halál, fekete, mint a két rémkulcs és a valg démonok, akikből most legyőzhetetlen sereget toborzott magának.

Aelin beleborzongott a gondolatba, és kiitta a maradék sörét. Ahogy letette a korsót, sötétszöke haján megcsillant a kovácsoltvas csillár fénye.

A kikötőből egyenesen a part menti árnypiacra sietett, ahol bárki megtalálhatott bármit, amire szüksége volt: ritka árut, csempészárut, vagy akár hétköznapi cikkeket. Ő egy rakás hajfestéket szerzett be. A kereskedőnek az áron felül adott még egy ezüstöt, hogy megengedje, hogy a hátul lévő kis helyiségben befesse a még viszonylag rövid, kulcscontjáig érő haját. Ha azok az örök a kikötőt figyelték és esetleg kiszúrták, akkor egy aranyszöke hajú nőt fognak keresni, sőt, mindenki egy aranyszöke hajú nőt fog keresni, hiszen heteken belül el fog terjedni a hír, hogy a király bajnoka nem teljesítette a megbízatását: nem hajtotta végre a merényletet a wendlyni királyi család ellen, és nem lopta el a haditengerészeti védelmi terveket.

Aelin ugyanis hónapokkal ezelőtt figyelmeztette Eyllwe királyát és királynőjét, így tudta, hogy azok meg fogják hozni a szükséges óvintézkedéseket. De egyvalaki élete még így is veszélyben forgott; őt kell megtalálnia még azelőtt, hogy végrehajtsa a terve első lépéseit.

És ugyanő magyarázatot tudna adni az ismeretlen örökre a kikötőben, és arra, hogy miért érezte a várost most csendesebbnek és feszültebbnek, minek köszönhető ez a fojtogató csend.

Talán itt megtudhat valamit a testőrkapitányról, elsősorban azt, hogy biztonságban van-e. Csak a megfelelő beszélgetést kellene elcsípnie vagy a megfelelő emberekkel leülnie kártyázni. Micsoda szerencsés véletlen volt, hogy az árnypiacon kiszúrta Ternt, Arobynn egyik kedvenc orgyilkosát, amint jól bevált mérgéből megveszi az aktuális dobozzal.

Idáig követte, és Arobynn több orgyilkosát is kiszúrta, akik itt jöttek össze, a kocsmában. Egyébként soha nem jártak kocsmába, csak és kizárólag a mesterük jelenlétében, rendszerint akkor, amikor Arobynn egy kiemelten fontos – vagy veszélyes – személlyel találkozott.

Miután Tern és a többiek besurrantak a Vaultsba, Aelin várt még néhány percet az utcán, az árnyékban, hátha Arobynn is befut, de nem mosolygott rá a szerencse. Már bent lehet – gondolta.

Egy csapat részeg kereskedőfiú nyomában ment be, és egyből kiszúrta, hogy Arobynn hol udvaroltat magának. Aelin mindent bevetett azért, hogy ne vegyék észre, és semmivel ne hívja fel magára a figyelmet, csak lesben állt a pultnál és figyelt.

A csuklyája és sötét ruhája miatt elég jól beleolvadt a környezetébe. Abból indult ki, hogy ha valamelyik ostoba megpróbálná őt kirabolni, akkor ő is teljes joggal megpróbálhatná az illetővel ugyanazt. Ugyanis neki is nagyon fogyóban volt a pénze.

Felsőhajtott. Ha a népe látná: Tűzhozó Aelin, orgyilkos és zsebtolvaj. A szülei és a nagybátyja minden bizonnyal forognak a sírjukban.

De valamit valamiért. Kesztyűbe bújtatott ujjá behajlításával jelezte a kopasz pultosnak, hogy még egy sört kér.

– Nem lesz sok, te lány? – szólalt meg egy hang mellette gúnyosan.

Aelin oldalról futó pillantást vetett a középmagas férfira, aki az imént surrant oda mellé, a pulthoz. Ősi szablyája mindenképp felfedte volna kilétét, ha lefegyverzően átlagos arca alapján Aelin ne adj' isten nem ismerte volna fel. Vöröses bőre, csillogó szeme és vas-tag szemöldöke mintha csak álarc lett volna, mely leplezte a mohó gyilkost.

Aelin a pultra támaszkodott.

– Helló, Tern! – Arobynn másodparancsnoka, legalábbis két évvel ezelőtt még az volt. Gonosz, számító rohadék, aki mindig hatalmas lelkesedéssel végezte el Arobynn-nek a piszkos munkát. – Gondoltam, hogy csak idő kérdése, hogy Arobynn egyik kopója kiszimatolja a hollétem.

Tern is a pultnak támaszkodott, és túl széles mosolyt villantott.

– Ha nem csal az emlékezetem, mindig is te voltál a kedvenc ribanca.

Aelin mosolyogva nézett a szemébe. Majdnem egyforma magasak voltak, Tern viszont vékony testalkatának köszönhetően boszszantó könnyedséggel jutott be még a legjobban őrzött helyekre is. A pultos, amikor meglátta, tisztes távolságba vonult vissza.

Az orgyilkos kissé oldalra hajtotta a fejét, és a barlangszerű terem sötét, hátsó része felé mutatott.

– Az utolsó asztal a fal mellett. Épp végez egy ügyféllel.

Aelin tekintete arra villant. A Vaults két oldalán kis fülkék sorakoztak, ahol nyüzsögtek a prostituáltak, és amiket alig függönyöztek el rendesen a kíváncsi szemek elől. Aelin tekintete végigsiklott a vonagló testeken, a beesett arcú, üres tekintetű nőkön, akik arra vártak, hogy megkeressék a betevőt ebben a rothadó szarfészekben. Nézte az öröket, a kukkolókat és a kerítőket, akik csak figyelték az eseményeket a közeli asztaloknál. De a fülkékkal szomszédos falnál néhány faborítású bokszot is kialakítottak.

Pontosan ezeket figyelte feltűnés nélkül már az érkezése óta.

A legsötétebb sarokban pedig... fényesre polcolt bőrcsizmák csillogtak az asztal alá kinyújtott lábakon. Velük szemben egy másik pár viseltes és sáros csizma feszült a padlónak, mintha a gazdája bármelyik pillanatban kész lenne felugrani és elrohanni. Vagy ha igazán ostoba, akkor harcolni.

Biztosan elég ostoba lehetett, hiszen a testőrét mindenki láthatta, jelzőfényként figyelmeztetett mindenkit arra, hogy az utolsó bokszban valami fontos dolog zajlik. A testőr egy karcsú, csuklyás fiatal nő volt, aki állig felfegyverkezve egy faoszlopnak támaszkodott, selymes, vällig érő sötét haja csillogott a fényben. Figyelmesen fürkészte a helyiséget. Egy alkalmi testőrhöz képest túl ébernek tűnt. Nem viselt egyenruhát, semmilyen szín- vagy egyéb jelzést. Nem meglepő, ha az ügyfél titokban akar maradni: valószínűleg azt gondolta, hogy biztonságosabb itt találkozni. Az ilyen jellegű találkozókat rendszerint az orgyilkosok búvóhelyén bonyolították, vagy Arobynn egyik sötét ivójában. A megbízó nem sejtette, hogy Arobynn a Vaultsban is az egyik legfontosabb résztulajdonos, és Aelin egykori mesterének elég lenne egyet biccentenie, hogy a fémkapuk azonnal bezáruljanak, a megbízó pedig a testőrével egyetemben soha nem jutna ki innen élve.

Továbbra is nyitva állt azonban a kérdés, hogy Arobynn miért ment bele abba, hogy itt találkozzanak.

Aelin pedig továbbra is csak nézte azt az embert, aki több szempontból is tönkretette az életét.

Ugyan összeszűkülte a gyomra, de Ternre mosolygott.

– Tudtam, hogy valahol itt lebzsz majd a gazdád körül.

Eltolta magát a pulttól, és a tömegbe vegyült, mielőtt az orgyilkos visszavághatott volna. Érezte Tern pillantását a lapockái között, és tudta, hogy a pasas legszívesebben oda döfné a szablyáját.

Nem vette a fáradságot, hogy megforduljon – háttal mutatott be neki.

A férfi dühös káromkodása sokkal szebb muzsika volt a fülének, mint a teremben játszott kocsmazene.

Minden arcot megjegyzett, akik mellett elhaladt, megjegyezte az asztalokat, amelyeknél mulatozók, bűnözők és munkások ültek. Az

ügyfél testőre már figyelte, kesztyűs kezét az oldalára erősített jellegtelen kardra csúsztatta.

Ehhez neked semmi közöd, de szép próbálkozás.

Aelint nem sok választotta el attól, hogy rávigyorogjon, de túlzottan az orgyilkosok királyával volt elfoglalva. Arra figyelte, hogy mi vár rá abban a bokszban.

Készen állt, ennél jobban nem állhatott készen. Elég időt töltött a tervezéssel.

A tengeren egy napot adott magának arra, hogy pihenjen és Rowan után vágyakozzon. Azzal, hogy a véreskü örökre összekapcsolta őket, a hiányát úgy élte meg, mintha egy végtagja hiányozna. Pedig rengeteg tennivaló várt rá, és haszontalan is volt a carranamját hiányolni, nem beszélve arról, Rowan is biztosan fenéken billentette volna emiatt.

Az elválásukat követő második napon a hajóskapitánytól egy ezüstért vett egy tollat és egy köteg papírt. Bezárkózott szűkös kabinjába, és írni kezdett.

Ebben a városban ketten tették tönkre az ő és a szerettei életét, ezért megfogadta, hogy csak akkor hagyja el Résvárat, miután eltemette mindkettejüket.

Egymás után írta tele az oldalakat jegyzetekkel és ötletekkel, és összeállított egy listát nevekkal, helyekkel és célpontokkal. Minden lépést és számítást megjegyzett, aztán az ereiben parázsló erő segítségével elégette a lapokat, és a saját szemével győződött meg arról, hogy az utolsó tollvonás nyoma is hamuként száll ki az ablakon át a végtelen, éjsötét óceán felé.

Bár felkészült rá, mégis nagy megrázkódtatásként érte, amikor hetekkel később a hajó a part közelében áthaladt valami láthatatlan vonalon, és a mágija eltűnt. Mindaz a tűz, aminek az uralásáért

hónapokon keresztül küzdött, úgy elillant, mintha soha nem is létezett volna, még egy kis zsarátnok sem pislákol az ereiben. Ezt is ürességnek élte meg, de nem olyannak, mint a Rowan hiánya miatt keletkezett űrt.

Emberi bőre fogságában összegubózva feküdt a priccén, és próbálta felidézni, hogyan kell lélegezni, gondolkodni, mozgatni az átkozott testét a nélkül a halhatatlan elegancia nélkül, amitől már függővé vált.

Bolondság volt túlzottan támaszkodnia ezekre a képességeire, mert így védtelen maradt, amikor elragadták tőle őket. Rowan biztos fenéken billentette volna ezért, persze csak majd ha magához tér a viszontlátás öröméből. Elég volt erre gondolnia, és örömmel töltötte el, hogy megkérte, ne jöjjön vele.

Amikor tehát a kabinjában beszívta a tengervíz és a fa illatát, az jutott az eszébe, hogy őt már jóval azelőtt megtanították pusztá kezelni, mint hogy megtanult volna a tüzével csontokat olvasztani. Nincs szüksége tündérerőre, sebességre és robbanékonyságra ahhoz, hogy leszámoljon az ellenségeivel.

Most a kocsmában már csak néhány lépés választotta el attól a személytől, aki a brutális kiképzéséért felelt, aki egyszerre volt megváltója és kínzója, de soha nem nevezte magát apának, fivérnek vagy szeretőnek. Néhány lépésre tőle beszélgetett a hű-de-fontos ügyfelel.

Aelin úrrá lett a feszültségén, ami már-már azzal fenyegette, hogy teljesen megbénítja. Figyelt arra, hogy a mozgása továbbra is macskaszerű legyen, miközben a köztük lévő utolsó húszlábnyi távolságot megteszi.

Arobyinn ügyfele ekkor felállt, valamit még odavetett az orgyilkosok királyának, és a testőre felé sietett.

Bár csuklyát viselt, Aelin a mozgásából rájött, hogy ki ő. Ismerte a csuklya sötétjéből kikandikáló áll formáját, a mozdulatot, ahogy a bal kezével mindig megérinti a kardhüvelyét.

A kard azonban, aminek sas formájú markolata volt, ezúttal nem lógott ott az oldalán.

És nem a fekete egyenruhát viselte: csak barna, jelzés nélküli, mocskos és vérfoltos ruhát.

Az ügyfél tett két lépést, Aelin pedig megfogott egy üres széket és odahúzta az egyik asztalhoz, amelyiknél kártyáztak. Leült, ügyelt a légzésére, fülelt a hangokra, nem zavartatta magát, hogy az asztalnál ülők morgolódva pillantgatnak rá.

Nem törődött velük.

A szeme sarkából látta, hogy a testőr az állával felé biccent.

– Vegyetek be! – mordult oda Aelin a mellette ülő férfinak. – Játsszani akarok.

– Éppen egy parti közepén járunk.

– Akkor a következőbe! – erősködött. Lazított a testtartásán, leengedte a vállát. Chaol Westfall szeme ekkor akadt meg rajta.

3.

FEJEZET

CHAOL VOLT AROBYNN ÜGYFELE.

Vagy csak annyira akart valamit az ő egykori mesterétől, hogy vállalta az itteni találkozó kockázatát.

Mégis mi az ördög zajlott itt az ő távollétében? – töprengett Aelin.

Miközben a kártyákat bámulta, ahogy a söráztatta asztalra csapkodják őket, érezte, hogy a kapitány pillantása megállt az ő hátán. Azt kívánta, bárcsak látná az arcát, belátna a sötét csuklya alá. Hiába volt vérfoltos a ruhája, a mozgása alapján úgy tűnt, hogy nem gyötrik sérülések.

Valami, ami hónapok óta összeszorította a szívét, lassan felengedett.

Életben van. De hogy került a ruhájára vér?

A kapitány minden bizonnyal veszélytelennek ítélte meg őt, mert intett a kísérőjének, hogy távoznak, és elindultak a pult, vagyis a pult mögötti lépcső felé. Egyenletes, laza léptekkel járt, de a mellette haladó nő túl feszültnek tűnt. Mindannyiuk szerencséjére senki

nem nézett arra, amikor távoztak, és Chaol sem nézett hátra többet Aelinre.

Aelin olyan gyorsan jött be az ivóba, hogy a kapitány valószínűleg nem ismerte őt fel. Jól van. Bár ő mindenképpen felismerte volna őt, függetlenül attól, hogy mozog-e vagy mozdulatlan, csuklyát visel-e vagy sem.

Miközben a kapitány felfelé ment a lépcsőn és nem nézett hátra, a kísérője pillantása Aelinre szegeződött. Mégis ki az ördög lehet? Amikor Aelin elhagyta a várost, a palotában nem dolgoztak női őrkök, és biztos volt benne, hogy a király valamilyen megmagyarázhatatlan okból nem is tűrne meg nőket a testőrségében.

Nem változtatott semmin, hogy látta Chaolt, most ez nem számított.

Ökölbe szorította a kezét, és hirtelen nagyon csupasznak érezte a jobb gyűrűsujját. Eddig nem is tűnt fel neki.

Egy kártyát dobtak elé.

– Három ezüst a beugró – szölt mellette egy kopasz, tetovált figura, aki osztott, és az asztal közepén szép, rendezett kupacban álló érmék felé biccentett.

Arobynn-nel találkozni – soha nem tartotta Chaolt butának, de ez... Felállt a székéből, próbálta lecsillapítani az ereiben forrongó dühöt.

– Teljesen le vagyok égve – vetette oda. – Sok szerencsét nektek!

Az ajtó a kőlépcső tetején már becsapódott, Chaol és kísérője eltűntek.

Egy másodperc alatt rendbe hozta a vonásait, csak egy finom mosolyt hagyott az arcán.

Fogadni mert volna rá, hogy Arobynn szándékosan intézte úgy, hogy egybeessen a találkozó az ő érkezésével. Valószínűleg ő

küldhette Ternt az árnypiacra, hogy idecsalogassa. Talán a kapitány szándékairól is tud, hogy kinek az oldalán áll, talán azért csalta őt is most ide, hogy elültesse a bogarat a fülébe és kicsit felrázza.

Arobynn nem fog ingyen válaszolni a kérdéseire, de még így is okosabb itt maradni, mint Chaol után rohanni az éjszakába, bár szinte az izmaiban érezte a sürgető vágyat. Hónapok, sok-sok hónap telt el az utolsó találkozásuk óta, amikor ő megtörtén és kiüresedve maga mögött hagyta Adarlant.

Többé nem lesz ilyen.

Aelin odasétált a padhoz, és karba tett kézzel megállt előtte. Nézte Arobynn Hamelt, az orgyilkosok királyát, egykori mesterét, aki mosolyogva pillantott fel rá.

Arobynn egy pohár bor társaságában ült a padon, és szemernyit sem változott utolsó találkozásuk óta. Finom csontozatú, előkelő arc, vállig érő, selymes, vörösésbarna haj. Különleges mélykék tunikáját látszólagos hanyagsággal kigombolva viselte, és kilátszódott alóla izmos mellkasa. Nem viselt nyakláncot. Hosszú, izmos karját a pad támláján nyugtatta, és barna, hegekkel borított ujjjaival verte a taktust a zenére.

– Szia, drágám! – dorombolta, ezüstös szeme még a félhomályban is csillogott.

Az oldalára erősített csodás törkardon kívül nem viselt más fegyvert, ám annak díszes, csavart markolata olyan hatást keltett, mint ha aranyba foglalták volna a süvöltő szelet. A királyokéval és császárokéval vetekedő gazdagságának ez volt az egyetlen látható jele.

Aelin az előtte lévő padra csusszant, a fa még őrizte Chaol melegét. A törei minden mozdulatánál a testének nyomódtak. Goldryn

is nagy súllyal nehezedett az oldalára, de a markolatát Aelin a benne lévő méretes rubinttal együtt fekete köpenye alá rejtette: a legenda pengének ilyen szűk helyen nem tudta volna hasznát venni. Szemernyi kétsége nem volt afelől, hogy Arobynn miért ezt a bokszot választotta a találkozó helyszínéül.

– Szinte semmit sem változtál – mondta neki, miközben a hátát a kemény támlának vetette és hátratólta a csuklyáját. – Továbbra is jól tartanak Résvárban.

Az igazat mondta. Arobynn a harmincas éveinek vége felé is jóképűnek számított, és éppolyan hűvösnek és összeszedettnek tűnt, mint amilyen az orgyilkosok búvóhelyén volt a Sam halálát követő sötét és zűrzavaros napokban.

Azóta nagyon-nagyon sok olyan dolog történt, amiért meg kellett fizetnie.

Arobynn szándékos lassúsággal tetőtől talpig végigmérte Aelint.

– Jobban tetszett az eredeti hajszíned.

– Biztonsági óvintézkedés – felelte, majd keresztbe tette a lábát, és ő is éppolyan kimérten szemügyre vette beszélgetőpartnerét. Semmilyen jel nem utalt arra, hogy viselné Orynth amulettjét, Aelin királyi örökségét, amit akkor lopott el tőle, amikor rátalált a Florine folyó partján félholtan heverő Aelinre. Arobynn hagyta, hogy a lány azt higgye, az amulett, ami titkon tartalmazta a harmadik és egyben utolsó rémkulcsot, a folyóba veszett. Aelin ősei mit sem sejtve viselték az amulettet évezredekken keresztül, és ez tette királtságukat – Aelin királtságát – olyan erőssé: virágzó volt, biztonságos, minden udvar számára példát mutattak. Mégsem látta soha, hogy Arobynn bármilyen nyakláncot viselt volna. Valószínűleg eldugta valahová a búvóhelyen. – Nem akarok újra a távolvégi bányában kikötni.

Az ezüstszürke szemek megvillantak. Aelinnek nagy erőfeszítésbe került visszafognia magát, hogy ne nyúljon a tőréért és döfje bele teljes erejéből.

De túl sok minden függött a fickótól ahhoz, hogy itt helyben meggyilkolja. Bőven volt ideje eltöprengeni azon, hogy mit lépjen és hogyan. Nagy veszteség lett volna itt és most befejezni a játszmát. Főleg úgy, hogy Arobynn-nek valami közös ügye van Chaollal.

Talán ezért csalta őt ide, hogy meglássa őt Chaollal és... ezzel elbizonytalanítsa.

– Valóban – szolt Arobynn. – Nekem se lenne egyáltalán az ínyemre, ha visszakerülnél Távolvégbe. Bár meg kell mondanom, hogy az elmúlt két évben csak még szebb lettél. Jól áll, hogy nő lett belőled. – Oldalra billentette a fejét, és mielőtt kimondta volna, Aelin már tudta, hogy mi fog következni. – Vagy inkább csuklyás királynőnek szólítsalak?

Már egy évtized is eltelt azóta, hogy utoljára kertelés nélkül beszéltek a származásáról, a címről, ami elől Arobynn segített neki elmenekülni, és megtanította arra, hogy gyűlölje azt és féljen tőle. Arobynn időnként csak homályosan célozgatott rá, rendszerint viszont fenyegetőzött azzal, hogy továbbra is magához láncolja. De még egyszer sem ejtette ki az igazi nevét, még akkor sem, amikor rábukkant a jejes folyóparton és a házába, a gyilkosok házába vitte.

– Miből gondolod, hogy ez engem egy picit is érdekel? – kérdezte Aelin lazán.

Arobynn megvonta széles vállát.

– A pletykáknak nem érdemes sok hitelt adni, de nagyjából egy hónapja jött a hír Wendlynből, miszerint valami eltűnt királynő állítólag látványos műsorszám keretében rendezte le a behatoló adarlan-i légiót. Egyébként azt hiszem, hogy nagyra becsült birodalmi

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

barátaink mostanában előszeretettel használják a „tűzokádó ribanc-királynő” elnevezést.

Őszintén szólva Aelin ezt majdnem viccesnek, sőt hízelgőnek találta. Tudta, hogy el fog terjedni a híre annak, hogyan bánt el Narrok tábornokkal és a három valg herceggel, akik úgy gubbasztottak az emberi testekben, akár a varangyok. Csak arra nem számított, hogy ilyen sebességgel terjednek a hírek.

– Manapság az emberek mindent elhisznek.

– Ez igaz – ismerte el Arobynn. A Vaults túlsó végében a tömeg önkívületben üvöltözve biztatta a ringben küzdőket. Az orgyilkosok királya odanézett, ajkán halvány mosoly játszadozott.

Majdnem két éve Aelin is ott állt a tömegben, nézte Samet, ahogy harcolt a nála jóval gyengébb ellenfelekkel, hogy összeszedjenek annyi pénzt, hogy otthagyhassák Résvárat és minél távolabb kerüljenek Arobynnától. Néhány nappal később Aelin már egy Távolvég felé tartó rabszállító kocsiban zötykölődött, de Sam...

Nem tudta meg, hol temették el Samet, miután Rourke Farran, Ioan Jayne, a résvári alvilág urának másodparancsnoka megkínozta és megölte. Aelin saját kezűleg végzett Jayne-nel, húsos képébe vágta a törét. Farran pedig... később tudta meg, hogy Farrant Arobynn testőre gyilkolta meg, Wesley, elégtételképpen azért, amit Sammel tett. De ez már nem az ő dolga volt, még úgy sem, hogy Arobynn viszont megölte Wesley-t, hogy helyrehozza az orgyilkosok céhe és az alvilág új urának kapcsolatát. Egy újabb törleszteniavaló.

Aelin tudott várni, tudott türelmes lenni. Csak ennyit kérdezett:

– Szóval most itt kötöd az üzletedet? Mi lett a bűvőhelyel?

– Néhány ügyfél – felelte Arobynn vonakodva – jobban szeret nyilvános helyen találkozni. Az orgyilkosok bűvőhelye sokakat elijeszt.